

Sygn. akt IV U 555/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia del. Agnieszka Walkowiak

Protokolant: sekretarz sądowy Mariola Konończuk

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2021 r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 24 marca 2020 roku, znak: (...)

o rekompensatę za pracę w szczególnych warunkach

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. K. prawo do rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach od dnia 15 marca 2020 roku;

II. nie stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 555/20

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. K. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 24 marca 2020 r., znak (...), którą odmówiono mu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w E. pracował w szczególnych warunkach na stanowisku zalewacza form, praca polegała na zalewaniu form oraz uszczelnianiu ich azbestem. Praca na tym stanowisku wiązała się ze stycznością ze szkodliwymi substancjami, w wyniku czego nastąpiło pogorszenie jego stanu zdrowia. Z kolei podczas zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w E., w Spółdzielni (...) w E. z/s w G. i w Spółdzielni (...) w M., pracował na stanowisku wulkanizatora, które również jest zaliczane do prac w szczególnych warunkach.

Na okoliczność, że praca na stanowisku zalewacza form oraz wulkanizatora w (...) Spółdzielni (...) w E. była pracą w warunkach szczególnych, ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Powołując się na art. 21 ust. 1 oraz art. 23 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1924), pozwany wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach co najmniej 15 lat. Pozwany wyjaśnił, że nie uznał żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy jako pracy w szczególnych warunkach, gdyż skarżący nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił, co następuje:

Skarżący S. K. ur. (...), w okresie od 16 kwietnia 1973 r. do 18 czerwca 1979 r. zatrudniony był w Zakładach (...) w E. na stanowisku zalewacza form. Skarżący pracował w budynku nr (...), w którym mieściła się odlewnia, piece i stanowiska formierzy. Dział, w którym pracował skarżący, stanowił pododdział odlewni. W dziale tym, wraz ze skarżącym pracowało w sumie sześć osób, których pracę nadzorował brygadzysta. Praca odbywała się w systemie pracy jednozmianowej, od godziny 6 do 14. W razie potrzeby, gdy było pilne zlecenie do wykonania, lub w okresie letnim, gdy panowały upały, przychodziło się do pracy również na noc.

Od podjęcia zatrudnienia do 15 lipca 1973 r. skarżący przyuczał się do zawodu, pracę wykonywał pod nadzorem starszego pracownika. Do zadań skarżącego należało wykonywanie panewek dla elektrowni i statków. Jego praca polegała na nagrzewaniu panewki gazem, następnie wytrawieniu jej w kwasie, pokryciu cyną by była lepsza przyczepność metalu. Później element był chłodzony by można było zmyć pozostałości kwasu, uszczelniany azbestem i unieruchamiany w maszynie odśrodkowej, ponownie podgrzewany i zalewany białym metalem. Po wylaniu metalu następowało chłodzenie wodą, rozkręcanie przyrządów, oczyszczanie z pozostałości azbestu i taki element przekazywany był do dalszej obróbki do tokarza.

Temperatura w pomieszczeniu, w którym pracował ubezpieczony, była bardzo wysoka, cały czas chodziły palniki gazowe, pomieszczenie wyposażone było jedynie w wyciągi. Skarżący otrzymywał odzież roboczą, tj. koszule flanelowe i kombinezon, nadto zakładał on specjalny fartuch, który zabezpieczał kombinezon przed przepaleniem kwasem oraz przyłbicę w celu ochrony oczu. W trakcie zatrudnienia skarżący dwukrotnie, na prośbę kierownika wydziału, zalał kokile, które również znajdowały się na odlewni.

W okresie zatrudnienia skarżący dwukrotnie, tj. od 24 kwietnia 1975 r. do 10 sierpnia 1975 r. oraz od 3 kwietnia 1978 r. do 29 stycznia 1979 r., przebywał w wojsku. Ponadto w dniach 8, 9 i 11 czerwca 1979 r. nie stawiał się w pracy. Pracę w (...) skarżący zakończył poprzez porzucenie jej.

Od 18 września 1979 r. do 31 marca 1987 r. skarżący zatrudniony był w (...) Spółdzielni (...) w E., początkowo w okresie od 18 września 1979 r. do 1 października 1979 r. na stanowisku pomocnika wulkanizatora, a od 2 października 1979 r. na stanowisku wulkanizatora. Skarżący, jako czeladnik, posiadał odpowiednie kwalifikacje do pracy w tych charakterze. Pracę świadczył w godzinach od 7 do 15, w zespole około dwudziestu wulkanizatorów.

Praca w Spółdzielni rozpoczynała się od procesu technologicznego, który polegał na składowaniu przez minimum 62 godziny opon w magazynie, w temperaturze około 45 stopni, co skutkowało wydobywaniem się bardzo przykrego zapachu. Następnie następował proces szorstkowania opon, tj. zdejmowano część starej opony aż do ukazania się siatki stalowej, która otacza oponę. Czynność tą wykonywano na specjalnej maszynie, która nie posiadała żadnych zabezpieczeń, czy wyciągów. Przy tej czynności wytwarzało się dużo dymu oraz pyłu gumy. Następnie наносzono klej kauczukowy. Klej ten rozrabiany był również w zakładzie poprzez zalewanie benzyną kawałków kauczuku w beczce. Klej наносzony był ręcznie pędzlami. Po godzinie наносzono mieszankę gumową, którą ręcznie dociskano wałkiem oraz wkładano grzejkę w oponę. Wymagało to dużego wysiłku fizycznego. Wówczas następował właściwy proces technologiczny, tj. proces bieżnikowania. Opona z grzejką była wkładana do formy parowej, zamykano formę i puszczano w obieg parę wodną. Takich form na niedużej powierzchni zakładu znajdowało się w sumie dziesięć. Jednoczesna praca wszystkich form powodowała bardzo duże zadymienie zakładu oraz wytwarzanie nieprzyjemnego zapachu.

Ponadto w Spółdzielni naprawiano opony oraz dętki, zarówno małe, jak i duże – do traktorów i ciągników. Przy dużych dętkach musiało pracować nawet trzech pracowników. Takie dętki na początku pompowano i zanurzano w dużej wannie. Po zlokalizowaniu uszkodzenia następowało szorstkowanie, наносzenie kleju na miejsce uszkodzenia, następnie наносzenie kawałka surowej gumy i umieszczenie na praskach parowych, gdzie również oddziaływała wysoka temperatura. Przy naprawie opon, w przypadku większego uszkodzenia, używano tzw. kordu, tj. specjalnego płótna pokrytego gumą. Oponę trzeba było odszorstkować od środka i zaciągnąć klejem. Następnie wkładano do niej worki z piaskiem i umieszczano pod prasą, którą ręcznie dokręcano. W przypadku dużych opono, czynności te wymagały współpracy nawet trzech pracowników. Ponadto pracownicy demontowali koła i wyważali je po naprawie.

Skarżący wykonywał wszystkie ww. czynności od początku zatrudnienia, również w okresie przyuczenia na stanowisku pomocnika wulkanizatora, aż do rozwiązania w dniu 31 marca 1987 r. umowy o pracę. Wówczas na mocy porozumienia stron pomiędzy zakładami, skarżący z dniem 6 kwietnia 1987 r. podjął pracę w Spółdzielni (...) w E. z/s w G. na stanowisku wulkanizatora. Wykonywał on wówczas te same czynności jak w (...) Spółdzielni (...) w E., w godzinach od 7 do 15, przy czym na powyższym stanowisku pracował sam. Z dniem 31 stycznia 1988 r. skarżący rozwiązał stosunek pracy ze Spółdzielnią kółek Rolniczych i z dniem 1 lutego 1988 r., również na skutek porozumienia między spółdzielniami, podjął zatrudnienie w Spółdzielni (...) w M. Zakładzie Produkcji (...) w K.. Skarżący został zatrudniony na stanowisku wulkanizatora. Pracę świadczył w specjalnie przystosowanym garażu, w godzinach od 7 do 15. Charakter jego pracy był taki sam jak podczas zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w E. i Spółdzielni (...) w G.. W Spółdzielni (...) w K. skarżący pracował do 30 czerwca 1989 r.

W dniu 19 lutego 2020 r. skarżący wystąpił do pozwanego o ustalenie uprawnień do emerytury wraz z rekompensatą. Z ustaleń pozwanego wynikało, że na dzień 1 stycznia 1999 r. skarżący legitymuje się stażem ubezpieczenia w wymiarze 23 lat, 10 miesięcy i 15 dni okresów składkowych oraz 7 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych.

Decyzją z dnia 24 marca 2020 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury począwszy od 15 marca 2020 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Kolejną decyzją wydaną w tym samym dniu organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do rekompensaty wskazując, że wnioskodawca nie przedłożył żadnego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, dlatego też brak jest podstaw do przyznania rekompensaty.

(dowód: wyjaśnienia wnioskodawcy S. K. e-protokół z dnia 7 stycznia 2021 r. 00:09:57-00:52:41; zeznania świadków: L. K., Z. P. i S. P. – e-protokół z dnia 7 stycznia 2021 r. 1:02:15 do 02:25:35, nadto dowód: akta rentowe ZUS wnioski k. 1-3, wykaz okresów ubezpieczenia na 1.01.1999r. k. 5, decyzje k. 11, 14 – plik emerytalny; świadectwa pracy k. 4, 5, 7, zaświadczenie k. 6 – plik VI akt ZUS; karta przyjęcia do pracy, umowy o pracę, karty obiegowe przyjęcia do pracy, wnioski o zwolnienie pracownika, świadectwo pracy, karta osobowa pracownika – akta osobowe (...) k. 35; świadectwo czeladnicze, wniosek w sprawie zatrudnienia pracownika, umowa o pracę z dnia 18 września 1979 r. oraz z dnia 2 października 1979 r., świadectwo pracy z dnia 31 marca 1987 r. – akta osobowe z (...) w E. k. 39; umowa o pracę, świadectwo pracy – akta osobowe (...) M. k. 47; umowa o pracę, świadectwo pracy – akta osobowe (...) E. k. 58)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych m.in. w aktach osobowych ubezpieczonego (k.29, 50) oraz aktach rentowych pozwanego, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została podważona przez żadną ze stron. Stan faktyczny został również ustalony na podstawie wyjaśnień ubezpieczonego S. K. oraz zeznań świadków L. K., Z. P. i S. P., które Sąd uznał za wiarygodne, gdyż są spójne, rzeczowe oraz wzajemnie się uzupełniają, nadto znajdują odzwierciedlenie w dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy przybliżyć przepisy prawa, które mają zastosowanie w niniejszej sprawie, co pozwoli następnie omówić tylko okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia.

Z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych wynika, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, wynoszący co najmniej 15 lat. Celem rekompensaty, zwiększającej kapitał początkowy, jest w konsekwencji odpowiednie podwyższenie podstawy wymiaru emerytury, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. W taki sposób istotę rekompensaty określa sam ustawodawca, definiując ją w art. 2 pkt 5 ww. ustawy jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Rekompensata przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 u ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53, z późn. zm., zwana dalej ustawą emerytalną).

Zgodnie z tymi przepisami, w zakresie istotnym z punktu widzenia rozpatrywanej sprawy, tj. dotyczącej pracy w szczególnych warunkach, za pracowników zatrudnionych w takich warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Rodzaje takich prac lub stanowisk ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm., zwane dalej „rozporządzenie RM z dnia 7 lutego 1983 r.”).

Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Powyższe oznacza, że dla ustalenia prawa do rekompensaty konieczne jest wykazanie określonego charakteru pracy ubezpieczonego pracownika w rozumieniu art. 32 ustawy o emerytalnej w wymiarze co najmniej 15 lat do dnia 1 stycznia 2009 r., przy jednoczesnym braku możliwości uzyskania prawa do emerytury pomostowej lub prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wskazać jednocześnie należy, że dla właściwej interpretacji przesłanki negatywnej z art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych istotne znaczenie ma treść art. 2 pkt 5 powołanej ustawy, gdyż samo literalne brzmienie art. 21 ust. 2 prowadzi do wniosku, iż każdej osobie, która uzyskała prawo do emerytury na podstawie ustawy emerytalnej nie przysługuje rekompensata.

Tymczasem celem rekompensaty jest, zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych, zapewnienie pracownikom uzyskania odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, którzy nie nabyli prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata stanowi zatem wyrównanie szkody, spowodowanej wejściem w życie ustawy o emeryturach pomostowych, poniesionej przez osoby legitymujące się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, a nie spełniające innych warunków do ustalenia im wcześniejszej emerytury do dnia 1 stycznia 2009r. i jednocześnie nie spełniające warunków do ustalenia im emerytury pomostowej po tej dacie.

W tym miejscu wskazać należy, że wbrew sugestiom pozwanego organu rentowego, skarżący nie nabyłby na mocy prawa uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, gdyż jak wynika z akt emerytalno – kapitałowych wnioskodawcy, na dzień 1 stycznia 1999 r. nie legitymuje się on co najmniej 25 letnim okresem ubezpieczenia.

W sprawie okolicznością bezsporną było, że skarżący nie dysponuje świadectwami wykonywania pracy w szczególnych warunkach i dlatego też pozwany organ rentowy nie uwzględnił żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy jako takiej pracy. Wskazać należy więc, że okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Podkreślić jednakże należy, że tego typu dokument nie ma jednak charakteru wiążącego i może podlegać kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak świadectwa pracy w określonej formie nie wyklucza więc dokonania ustaleń w zakresie świadczenia w określonych okresach pracy w szczególnych warunkach innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego (np. dokumenty osobowe, płacowe, czy zeznania świadków). Postępowanie przed sądem (na skutek odwołania od decyzji organu rentowego) nie podlega bowiem ograniczeniom dowodowym, co wynika wprost z art. 473 k.p.c., zatem każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane. Sąd nie jest przy tym związany środkami dowodowymi dla dowodzenia przed organami rentowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r., sygn. II UKN 69/98,

OSNP 2000/11/439). Podkreślić jednak należy, że to na stronie ciąży obowiązek wykazania faktu, z którego wywodzi skutki prawne. Jest więc ona obowiązana do przedstawienia dowodów w celu wykazania danego faktu. Postępowanie w sprawach ubezpieczeń społecznych jest bowiem postępowaniem cywilnym, które cechuje się kontradiktoryjnością, która ma zapewnić równouprawnienie stronom procesu. Po stronie skarżącego spoczywał więc ciężar wykazania charakteru swojego zatrudnienia w spornych okresach.

Ponadto wskazać należy, że skoro art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej odwołuje się do przepisów dotychczasowych, to obowiązujące w tym zakresie ww. rozporządzenie RM z lutego 1983 r. wydane zostało w oparciu o delegację z art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zmianami), w którym Radzie Ministrów powierzono w szczególności określenie rodzaju prac lub stanowisk pracy oraz warunków, na podstawie których osobom m.in. zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku. Z art. 53 ust. 2 tej samej ustawy wynikało, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników stale zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia – jest to regulacja tożsama z zawartą w obecnie obowiązującym art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

W wykazie A, stanowiącym załącznik do wspomnianego rozporządzenia, w dziale III „W hutnictwie i przemyśle metalowym” pod poz. 23 (odlewanie staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur) wymieniono prace przy wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów. Także wydane na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia RM z lutego 1983 r. przepisy resortowe, w niniejszej sprawie zarządzenie Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.Urz. MG 1985r., Nr 1 poz. 1), w części A załącznika nr 1 do tego zarządzenia, dział III, poz. 23, pkt 2, 8, 9 wymieniają prace oczyszczacza odlewów, wybijacza odlewów oraz wykańczacza odlewów, a więc prace ściśle odpowiadające wykonywanym przez ubezpieczonego w trakcie zatrudnienia w (...) w E..

Z kolei w dziale IV „W chemii” ww. rozporządzenia z 1983r., pod poz. 20 wymienia się prace przy produkcji i przetwórstwie kauczuku oraz produkcji surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa kauczuku, zaś pod poz. 21 prace przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów; produkcji sadzy. Przepisy resortowe, tj. Zarządzenie Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. (...) 1988r., nr 2, poz. 4), w wykazie B, dział IV, poz. 21, pkt 3 wymienia stanowisko wulkanizatora gumy. Taką też pracę skarżący wykonywał w okresach zatrudnienia w (...)Spółdzielni (...) w E., w Spółdzielni (...)w E. z/s w G. oraz w Spółdzielni (...)w M. Zakładzie Produkcji (...) w K..

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny potwierdziło charakter zatrudnienia wnioskodawcy w spornych okresach. Przede wszystkim zauważyć należy, że zachowała się dokumentacja osobowa z wszystkich spornych miejsc zatrudnienia. Z dokumentacji tej wprost wynika, w jakich okresach i na jakich stanowiskach skarżący świadczył pracę. Uzupełnienie powyższych danych zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków pozwoliło na ustalenie spójnego obrazu przebiegu zatrudnienia wnioskodawcy wraz z pełną charakterystyką wykonywanych przez niego czynności.

W świetle zeznań świadków Sąd nie miał wątpliwości, że pracę wykonywaną przez skarżącego na stanowisku zalewacza form w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w E., należało kwalifikować jako prace oczyszczacza odlewów, wybijacza odlewów oraz wykańczacza odlewów. Przesłuchani w sprawie świadkowie L. K. i Z. P. zgodnie potwierdzili, że skarżący pracował właśnie przy tego rodzaju pracach. Co prawda świadek L. K. nie pracował na tym samym dziale co skarżący, jednakże widywał skarżącego regularnie, gdyż świadek odbierał z działu wnioskodawcy przygotowywane przez pracowników odlewni detale. Z kolei świadek Z. P. pracował wraz z wnioskodawcą i w sposób szczegółowy opisał wykonywane przez skarżącego czynności. Obaj świadkowie wskazywali również na bardzo trudne warunki, w jakich była świadczona praca na odlewni oraz nie konieczność stosowania przez skarżącego i innych pracowników odzieży

ochronnej, w którą wyposażał ich zakład pracy. zeznania powyższych świadków w pełni korelowały z wyjaśnieniami wnioskodawcy, były jasne i spójne, złożone w sposób spontaniczny, dlatego też Sąd nie miał podstaw by odmówić im wiarygodności.

Z kolei zeznania świadka S. P. pozwoliły na uwzględnienie jako okresu pracy w szczególnych warunkach, okresu zatrudnienia skarżącego w (...) Spółdzielni Usługowej w E.. Zważyć należy, że świadek – jako kierownik zakładu – był bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy. To on zlecał wnioskodawcy pracę, nadzorował go oraz rozliczał z powierzonych zadań. Świadek bardzo szczegółowo opisał zakres czynności wykonywanych zarówno przez skarżącego, jak i pozostałych wulkanizatorów (...), wskazując, że w zakładzie zachodziła rotacja pracowników przy konkretnych czynnościach, a uzależniona była ona od wielkości pracy i zapotrzebowania na danym odcinku procesu technologicznego. Podkreślić również należy, że świadek ten potwierdził, że zakres i charakter wykonywanych przez skarżącego czynności był taki sam przez cały okres jego zatrudnienia. Również zeznania tego świadka odzwierciedlały wcześniejsze wyjaśnienia wnioskodawcy.

Odnosząc się zaś do dwóch ostatnich okresów zatrudnienia wnioskodawcy, tj. w Spółdzielni (...)w E. z/s w G. oraz w Spółdzielni (...)w M. Zakładzie Produkcji (...) w K., Sąd nie miał podstaw by nie dać wiary twierdzeniom wnioskodawcy, że charakter jego pracy nie różnił się od zatrudnienia w (...) w E.. Co prawda skarżący nie zaoferował w tym zakresie dowodu w postaci zeznań świadków, jednakże zachowane akta osobowe nie zawierają dokumentów, które mogłyby podważyć twierdzenia wnioskodawcy. Za taki dokument nie można, zdaniem Sądu, uznać umowy o pracę z dnia 6 kwietnia 1987 r., zgodnie z którą skarżącemu powierzono obowiązki wulkanizatora – mechanika, gdyż wszystkie pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach osobowych (zaświadczenie lekarskie z 30 marca 1987 r., karta obiegowa, świadectwo pracy) jednoznacznie wskazują, że skarżący był zatrudniony na stanowisku wulkanizatora. Nadto, organ rentowy nie przedstawił żadnych kontrdowodów, które pozwoliłyby na wykreowanie odmiennego stanu faktycznego.

W konsekwencji Sąd uznał, że skarżący spełnia przesłankę 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zsumowanie spornych okresów, nawet po odjęciu od nich pojedynczych dni nieusprawiedliwionej nieobecności podczas zatrudnienia skarżącego w Zakładach (...) w E., daje łącznie 15 lat, 11 miesięcy i 8 dni.

Z tych względów Sąd, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w pkt I. wyroku, przyznając wnioskodawcy prawo do rekompensaty począwszy od dnia nabycia przez niego uprawnień emerytalnych.

Jednocześnie, wobec konieczności przeprowadzenia podstępownia dowodowego w celu wyjaśnienia charakteru zatrudnienia skarżącego w spornych okresach, Sąd, na podstawie art. 118 ust. 1a – a contrario ustawy emerytalnej, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt II. wyroku).